

WEEKOVERPEINZINGEN

● Het seizoen der dingen

Ik weet dat hetgeen ik nu ga zeggen exegetisch niet juist is, maar als ik dat eenmaal uitgesproken heb, geloof ik, dat ik mijn beschouwing mag geven, op de wijze van onze vaders die de vrijmoedigheid hadden, nu en dan, een Bijbeltekst niet exegetisch maar allegorisch te gebruiken.

Toen Paulus in Rome gevangen zat schreef hij aan zijn jongeren vriend Timotheüs een brief, waarin hij hem verzocht zijn reismantel, dien hij ergens in Troas had laten liggen, mee te brengen. En hij dringt op eenige haast aan. „Benaarstig u,” schrijft hij aan Timotheüs, „om voor den winter te komen.” De reden is duidelijk. Het was blijkbaar koud in de gevangenis. De herfst streek met zijn killen adem al door de vertrekken en nu had Paulus een groot verlangen, dat, voordat de winter de herfstkou nog feller zou maken, Timotheüs hem zijn reismantel, waarschijnlijk een dikke jas van geitenvet, zou brengen.

Nu komt de kleine melodie, die ik beluister in dit woord, al staat zij er niet rechtstreeks in uitgedrukt. Ik hoor in dit woord een pleiten voor het juiste oogenblik; een pleiten voor het ware seizoen der dingen. De dingen moeten altijd gedaan worden zoolang het nog kan, zoolang het nog mogelijk is. Straks komt een oogenblik dat het niet meer kan, dat het niet meer mogelijk is, en dan komt ge te laat. Mijn beste Timotheüs, stel uw komst niet uit. 't Is nu koud; ik heb nu mijn mantel noodig. Straks als de vroege lente daar is, kan ik hem niet meer gebruiken.

Begrijpt ge wat ik bedoel? De kleine dingen van het leven hebben hun seizoen. Wij moeten ze doen als ze nog gedaan kunnen worden. Eens komt er een dag, dat het alles noodeloos en nutteloos kan zijn. Ge komt dan met uw warmte en . . . de behoefte aan warmte is al lang voorbij. Er is een seizoen voor de dingen. Wij moeten er voor zorgen, dat wij dat seizoen nooit missen.

U kent waarschijnlijk dat aangrijpende woord dat de Romeinen gebruikten: „Hoeveel bloemen worden aan een doode gegeven, die den levende meer plezier zouden hebben gedaan.” Bloemen op een graf kunnen mooi zijn en van liefde spreken, maar, toen de doode nog leefde, hebben wij toen wel eens ooit een bloem op zijn tafel gezet? Een vrouw lag op haar ziekbed en dat ziekbed begon al meer en meer op een sterfbed te lijken. De man van de vrouw zat naast haar en toen hij zag dat het wel hard naar het einde liep, nam hij de gelegenheid waar. Hij zei: „Laat mij je vertellen: ik heb altijd zooveel van je gehouden.” Maar de vrouw antwoordde met de weinige krachten die haar nog overgelaten waren: „Ach, waarom heb je mij dat nooit eens eerder gezegd.” Bloemen bij een stervende! Maar het juiste seizoen was voorbij. Hoeveel beter

zou het geweest zijn, als hij al de dagen van zijn leven zijn liefde haar bewezen had.

Ik denk dikwijls dat het geheim van het ware levensgeluk hier op aarde bestaat in het antwoord geven op het „do it now” doe het nu, dat op groote doeken geschilderd stond tijdens de Edinburgsche Zendings-conferentie.

Doe het nu!

Uw plicht om die moeilijke zaak nog te regelen — doe het nu, eer de gelegenheid voorbij is.

Dien brief, dien ge beloofd hadt te zullen schrijven en door allerlei drukte kwam het er niet van — doe het nu, eer gij hem terug zoudt krijgen met „onbestelbaar” erop: de man is al lang verhuisd naar Boven!

De boeken die gij geleend hebt van uw kennissen en gij hebt beloofd ze spoedig terug te geven, en toch liggen ze al één, twee jaar, op uw kamer — doe het nu.

Dien ééne slagboom nog uit den weg ruimen, die maakt, dat gij en uw vrouw, gij en uw vader, gij en uw vriend, nooit echt samen kunnen gaan — doe het nu. Waarom zoudt gij wachten hem uit den weg te ruimen en zoo uw leven onuitsprekelijk rijk en gelukkig te maken?

Soms zie ik uit mijn raam, als het herfst is en nog geen winter, een wagen met roode en witte letters beschilderd voorbij rijden en op den wagen liggen zakken gevuld met steenkolen. Het is toch nog geen winter? Neen, maar de menschen koopen hun wintervoorraad reeds in; de steenkolen zijn dan goedkoop; als zij nog lang wachten, moeten zij een veel hooger prijs betalen. Daarom koopen zij ze nu.

Nu, eer gij een hooger prijs zoudt moeten betalen, moet gij sommige dingen doen die ge nog hebt nagelaten. Als ze nagelaten zijn, worden ze altijd te duur betaald. Een enkel woord van

dank voor een weldaad u bewezen. Een handdruk vol vergeving, hoe zwaar de overtreding ook was. Een korte brief om te zeggen dat alles, alles goed is tusschen u beiden. Een bloem op den dag van iemands operatie, met de woorden „ik denk aan u” — dat zijn de dingen die binnen ons bereik liggen om nu te doen. Haast u. Doe ze, eer de winter komt.

Misschien is de weg die daarheen leidt, voor u moeilijk. Maar er zal overvloed van vreugde voor u zijn naderhand. In het houden van Gods gebod ligt een groot loon. En als dan de winter komt, zal Timotheüs een blij en verlicht gevoel hebben bij de gedachte: nu zit Paulus heerlijk warm in den mantel dien ik hem bracht. En wij zullen dergelijke gevoelens mogen hebben, wanneer wij, ieder op onze manier, gedaan hebben wat God van ons vroeg.

A. G. Barkey Wolf

VOOR DE ZIEKEN

A. C. DIEDERIKS

Ergens las ik: Wie niet nadenkt, wordt een suffer.

Dat geldt ook voor 't geloofsleven.

En juist voor u is 't nu zoo geschikte tijd tot nadenken. Niet tot piekeren, vergeet dat niet. Maar om na te denken moeten we iets hebben om over na te denken. Ja, we hebben genoeg daarvan.

Daar is bijv. onze ziekte, waarom is dat nu; daar is de onvriendelijkheid van sommige menschen, enz.

Och, al deze dingen zijn niet om over na te denken. Dat kunt ge beter doen over Jezus en Zijn lijden, Zijn liefde, Zijn geduld.

En als dan die dingen, welke ik hierboven noemde, zich aan u opdringen, dan ziet ge dat de ziekte niet zoo erg is als wat Hij leed, en de beleedigingen u aangedaan niets zijn, vergeleken bij wat de menschen Hem aandeden, en dan gaat ge nadenken over . . . het groote wonder, dat Hij Zich om u bekommert en uw leven in Zijn dienst wil nemen.

Vrouwen van Nu . . .

WAT IS UW BEZIT?

Het is al weer een heele tijd geleden, dat ik een boek las, waarin de lotgevallen werden beschreven van jonge Engelsche vrouwen, die in den vorigen wereldoorlog aan het Fransche front diensten verrichtten. Meer nog dan de vuilheid en de ontberingen, die ze daar te verdragen kregen, trof mij de geestelijke ontreddering, waaraan allen na betrekkelijk korten tijd ten prooi waren. Ik kon niet beoordeelen, of de kijk van de auteur wellicht een-

zijdig was, maar reeds de helft van hetgeen hier geschetst werd was voldoende om me de verzuchting te doen slaken: „Moge God ons voor een herhaling van dergelijke toestanden bewaren!”

Toch was daar één gedachte, die ik niet terugdringen kon. Deze gedachte n.l.: waren deze jonge vrouwen wel waarlijk geestelijk paraat? Had-den zij een eigen geestelijk bezit? Of lieten zij zich ook in gewone tijden meevoeren op den stroom van mee-

ningen en gewoonten, die in haar kring opgeld deden, en waren zij dus zonder steun, zoodra ze uit dezen kring verwijderd werden? Ik zal me er wel voor wachten een oordeel te vellen over deze vrouwen, die zoolwel in hun goede als in hun kwade dagen voor mij vreemden waren en bleven. Wier innerlijk leven ik dus niet kan benaderen.

Doch nu is er, helaas, weer een oorlog uitgebroken. En nu is er één vraag, die onafwijsbaar voor mij staat en op een antwoord wacht. Deze vraag n.l.: „Wat is uw geestelijk bezit? Het geestelijk bezit van mijzelf allereerst, maar ook dat van ons allen, voor zoover we ons sieren met den naam „Christenvrouwen”? Is dit alles echt en wel werkelijk bij ons behoorend? Of loopen ook wij gevaar, dat het grootste gedeelte ons gaat ontvallen, wanneer we uit onze veiligheid van nu worden weggehaald?”

We weten zoo goed, hoe het hoort! We gaan misschien een beetje prat op de goede manieren, die we onze kinderen bijbrachten. Op de orde in ons huis. Op de behulpzaamheid ook, waarmee we anderen, die het minder hadden dan wij, tegemoet traden. Maar hoeveel hiervan blijft er over, als we zelf op de één of andere manier in het gedrang komen? Als het wordt: *Wij of de naaste?* Als het lijkt, dat er niet voor ons *en* de naaste genoeg zal zijn? Stellen we ons ook dan tevreden met wat minder dan we gewoon zijn? Gunnen we dan de naaste, die gebrek heeft, even gul iets als vroeger, toen we konden afstaan van onzen overvloed?

Ik ben door allerlei omstandigheden nogal eens in staat geweest groote groepen oudere en jongere vrouwen gade te slaan als ze niet waren in hun gewone omgeving. Het waren jongeren en ouderen uit onze eigen gezinnen. Wat ik daar, helaas, soms heb opgemerkt, als de plaatsen mochten worden bezet, of als men de zalen, waar het eten klaar stond, binnen ging, was voldoende om me te leeren, dat bij al te velen de beschaving nog niet veel meer is dan een dun vernisje. De goeden, die er gelukkig ook waren, niet te na gesproken.

Hoe zou het dan met ons gaan, als er eens werkelijk sprake kwam van ernstiger zaken dan een goede plaats in een conferentiezaal of aan een lunchtafel?

Dit zijf dan nog maar de dingen van het dagelijksche leven: fatsoen, goede manieren, beleefdheid. Maar nu wat dieper gaat: ons geloof, ons vertrouwen op God, onze gewilligheid om ons te schikken naar Zijn leiding! Och, wij kunnen over dit alles zoo

dierbaar praten, zoolang wij niet op de proef gesteld worden! Maar zij, die deze vuurproef op de een of andere wijze hebben doorstaan, zij zijn voorzichtiger in hun woorden. Want zij herinneren zich, hoe moeilijk het hun toen viel te blijven op de hoogte, die ze meenden te hebben bereikt. En nu weet ik best, dat we niets, maar dan ook totaal niets vermogen, als God ons loslaat. Maar ik weet ook, dat Hij beloofd heeft Zijn kinderen nooit alleen te zullen laten. Lees er de vele beloften in den Bijbel maar eens op na. En dus staat, in een weinig anderen vorm, altijd opnieuw dezelfde vraag voor ons. Nu in deze woorden: „Zijt gij werkelijk een kind van God? Of behoort ge enkel maar tot de meeloopsters? Tot degenen, die wel den naam hebben, dat zij leven, maar zij zijn dood?” En alweer: ik zal mij er wel voor

wachten, deze vraag voor anderen te beantwoorden! Hierin staat ieder dat zij leven, maar zij zijn dood?”

Maar wat we wel mogen en ook moeten doen, dat is: elkaar er aan te herinneren dat we de zware taak, die in deze ernstige dagen ook op vrouwenchouders wordt gelegd, slechts dan goed kunnen vervullen, wanneer het met ons geestelijk in orde is. Wanneer de naam, dien we voor de wereld dragen, méér is dan een naam. Wanneer hetgeen we ons bezit wanen, dit ook werkelijk is.

Wat er over ons nog besloten is, weten we niet. We mogen bidden, dat God het ergste van ons land afwere. Maar dat er onder alle omstandigheden behoefte blijft aan vrouwen, die in Gods kracht haar taak vervullen, dat is zeker. God-Zelf schenke ons de genade om tot het leger van die vrouwen te behooren! J. M. W.-W.

